Silmäluomieni lävitse tunkeutuva valo havahduttaa minut unestani. Räväytän silmäni auki, jolloin korkealle taivaalle kohonneen kevätauringon kirkas loiste sokaisee minut. Saatuani terävyyttä unen sumetamaan katseeseeni huomaan, kuinka sädehtivät auringonsäteet tanssahtelevat yöpöydälläni olevan valokuvakehyksen reunoilla. Reunusten keskellä olevan kuvan osuessa silmiini väsymykseni lipuu pois, tehden tilaa sisikuntaani riipivälle kivulle. Kuvan vasemmalla reunalla esiintyvän naisen vaaleat ja laineikkaat, povelle laskeutuvat hiukset kiiltävät salamanvalon välähdyksen johdosta. Tämän ylös kohotetun, terävän leukaperän yllä loistaa valkoisten hampaiden tasainen rivi hymyillessään leveästi kohti kameraa. Kirkkaansinisten silmien tuikkiva katse on täynnä kyltymätöntä elämäniloa. Nainen on kietonut toisen kätensä itseään nuoremman tytön ympärille. Lämminhenkisessä otteessa oleva tyttö painaa vaaleanruskeista suortuvista koostuvan päänsä naista vasten. Tyttö hymyilee ujosti, mutta vihreiden silmien katse on syvä kuin yön mustaama merivesi taivaankannen alla. Silmiäni alkaa kirveltää uhkaavasti. Käännän katseeni pois kuvasta juuri ajoissa ehtiäkseni työntää ulos kumpuavan kaipuun takaisin kirstuunsa, jonne sen olen sulkenut jo kauan sitten. Heitän peiton pois päältäni ja tallustan huoneeni vieressä olevalle käytävälle, suunnaten tieni sen päässä olevaan pesuhuoneeseen. Virutan viileää vettä kuperrettuihin käsiini ja upotan kasvoni hyiseen veteen. Tunnen neulanterävän pistelyn leviävän iholleni, ennen kuin vedän kämmenilläni pyöriviä liikkeitä pitkin kasvojani. Kuivattuani itseni purppuraiseen pyyhkeeseen kiroan äitini liiallista huuhteluaineenkäyttöä, sillä niittyorvokin voimakas tuoksu tunkeutuu sieraimiini. Laitan pyyhkeen takaisin sille varattuun naulakkoon ja avaan peilikaapin oven varoen visusti vilkaisemasta omaa kuvajaistani. Raikkaan fluorin tunkeutuessa hampaankoloihini tunnen niissä vihlovaa kipua. Tiedän, että hammaslääkärissä käynti olisi välttämätön, mutta pelkkä ajatus kiilteen menettäneiden purukalujeni näyttämisestä kammottaa minua. Hampaani ovat salainen kartta totuuden paljastumiseen. En voi ottaa sitä riskiä, että hammaslääkäri tunnistaisi purukaluihini kohdistuneen kaltoinkohtelun. Kestän kivun vain siksi, että tarkoin varjeltu salaisuuteni säilyisi, ja tieto siitä pysyisi ainoastaan minun ja rakkaan siskoni välisenä. Hiivin takaisin käytävään, sillä näin sunnuntaiaamuisen vapaapäivän kunniaksi äiti haluaa nukkua tavanomaista pidempään. Suljettuani huoneeni oven perässäni raahaudun vaatekaapilleni, josta löydän pian tämän päivän asukokelman; löysän ja pitkähihaisen, mustan tunikan sekä samanväriset legginsit. Riisun pyjamani pois ja hytisen kylmästä. Ennen kuin puen valitsemani vaatteet ylleni, heitän ne kirjoituspöytäni tuolin selkänojalle ja laskeudun sänkyni viereen. Kurotan käteni sen alle laskeutuvan varjon sekaan ja vedän sieltä esiin jotain, joka saa minut tuntemaan itseni entistä alastomammaksi. Värisen jännityksen ja pelon sekaisin tuntein silmäillen parasta ystävääni, jonka roolina on toisinaan myös toimia pahimpana vihollisenani. Nousen ylös ja astun eteenpäin. Jalkapohjani painautuvat koleaa muovipintaa vasten samaan aikaan, kun seuraan varpaideni edessä heiluvaa viisaria. Pulssini kiivastuu ja tunnen kipeää tekevän taonnan rinnassani. Hengitän pinnallisesti huohottaen, kunnes... Sydämeni jättää lyönnin väliin viisarin pysähtyessä. Epätoivo puristaa sisintäni samalla, kun nyrkin kokoinen pala nousee kurkkuuni. Hyppään pois tuon kirotun vaa'an päältä ja työnnän sen vihamielisenä takaisin sänkyni alle. Se sulautuu varjoihin kadoten näkyvistäni. Rivakoin liikkein puen tuolin selkänojalla roikkuneet vaatteet ylleni ja siirryn yöpöytäni luo. Kaivan sen laatikosta valokuva-albumin keskelle piilotetun mustavalkoraidallisen vihon. Istahdan sängyn reunalle ja avaan vihosta aukeaman, jossa kuulakärkikynäni lepää odottaen kosketustani. Otan kynän käteeni ja kirjoitan eilispäiväisen merkinnän perään tärisevin käsin: "24.3.2014. 52,3kg, +700g?!?! Puolustus: Elokuvailta tyttöjen kanssa. Vedin sipsiä kaksi käsin, mutta juoksin koko 1,5 kilometrin matkan kotiin asti niin kovaa kuin jaloistani pääsin. Rangaistus: Kolmen päivän

ananaskuuri." Pysäytän kynäni liikkeen muistaessani, ettei meillä ole ananasmehun lisäksi muuta saman kaltaista valmistetta kaapeissamme. Niskavillani nousevat pystyyn kuullessani ovelta koputuksen. Sujautan painonvartiointivihkoni vieressäni olevan tyynyn alle ja tuijotan tiukasti alas vääntyvää ovenkahvaa. Lyhyeksi leikatut, vaaleat hiukset pilkistävät oven raosta. Äitini pyöreillä, siloisilla kasvoilla häivähtää varovainen hymy sanoessaan: "Huomenta kulta. Heräsin tältä kuuluvaan kolinaan. Oletko kunnossa?" Nyökkään pontevasti. "Joo, olen. Meinasin vain kompastua legginsien lahkeeseen." Surkea hätävale. Äiti katsoo minua toista kulmakarvaansa kohottaen. Nojaten pyylevän kehonsa ovenkarmia vasten kysyy hän huolettomana: "Tulisitko syömään kanssani aamupalaa? Ajattelin paistaa köyhiä ritareita - niistähän sinä pidät, etkö pidäkin?" Tavoittelen mahdollisimman pahoittelevaa sävyä sanoessani: "Anteeksi äiti, mutta minä ehdin jo syömään aamupalani." "Niinpä tietenkin. No, lounaaksi valmistan kalapaistoksen ja -" "Lupasin mennä Olivian kanssa ulos syömään", tyrmään suorilta käsin. Äidin kasvoilla ollut toiveikas ilme sammuu väsyneen liekin tavoin. Saan tuta viheliään pistoksen rinnassani. En ole paha ihminen, en oikeasti. Vihaan valehtelua, mutta siitä vain on viimeisen kolmen vuoden aikana tullut häveliäs tapa. En kuitenkaan voi repiä itseäni tästä valheiden verkosta irti aivan kevyin ottein. Olen ollut jumissa jo liian kauan tässä rihmastossa, aina siitä asti kun... Äidin taivaan sineä muistuttavissa silmissä käväisee huolestunut varjo, joka saa minut nielaisemaan osan ylpeyttäni. "Sinun pitäisi syödä useammin kotiruokaa", hän sanoo. Toruvaksi esitettyyn ääneen kätkeytyy ankara uhkaus. "Ulkona syöminen käy vielä kukkarolle kalliiksi." Nyökkään jälleen, mutta tällä kertaa kuuliaammin ja lasken katseen syliini. Tunnen pahaa oloa äitini puolesta, sillä olen jättänyt hänet viimeisten kuukausien aikana täysin yksin. Hän on perheestämme ainoa, joka kerryttää tilimme saldoa ja kantaa kauppatavarat kaappiimme läheisestä marketista - on ollut siitä lähtien, kun isäni päätti muuttaa ulkomaille karkuun silloista elämäntilannettamme. Siitä on kulunut nyt melkein vuosi, ja äiti kokee itsensä edelleen arvottomaksi ja hylätyksi ihmissieluksi. Enkä minä paranna hänen oloaan lainkaan sillä, että isken näkymättömän nyrkin päin hänen kasvojaan aina, kun hän ehdottaa yhteistä ajanviettoa kanssani. Vatsassani tuntuu ilkeä kouraisu. Äiti-rakas. Minulla on ikävä räiskyvää, tarttuvaa nauruasi. Kanssasi vietetty aika on sama kuin kylpisin untuvaisten höyhenten joukossa - niin mukavaa ja turvaisaa. Mutta miksi hemmetissä kaiken yhdessäolomme pitää keskittyä ruokaan? Sanomatta enää sanaakaan äiti kääntyy ympäri ja sulkee oven jälkeensä. Kuuntelen hänen raskaiden askeltensa kaikua varmistaakseni reittini olevan selvä. Nappaan vihon pois tyynyn alta ja laitan sen takaisin valokuva-albumin sivujen väliin. Pamautettuani laatikon kiinni suuntaan vihreiden, surumielisten silmieni katseen yöpöydällä nojaavan valokuvan eloisiin kasvoihin. Tunnistan vaaleahiuksisen naisen onnesta hehkuvan olemuksen, mutta tämän vieressä oleva tyttö tuntuu vain kaukaisesti tutulta. Tytön kasvojen hohto näyttää niin vieraalta, että en osaa vastata tämän silmien hilpeään pilkkeeseen. Sisimmässäni olevaan kirstuun suljettu kaipaus yrittää jälleen livistää karkuun lukkojensa takaa. Estän sitä kaikin voimin astumasta esiin ja tukahdutan sen kytevän palon. Silmiäni poltelleet kyyneleet katoavat. Katson heiveröisen näköisiä, yhteen liitettyjä käsiäni, joiden lohjenneet kynnet saavat ne näyttämään entistä kuivemmilta ja luisevimmilta. Vaaleanruskeat kutrini roikkuvat kaksihaaraisten valloittamana hiuspehkona ja kehystävät maidonvalkeita kasvojani. Kohotan leukaperääni ja luon epätoivoisen silmäyksen valokuvassa hymyilevään, vaaleahiuksiseen naiseen. Sanon tuskin kuiskausta kuuluvammalla äänellä: "Sisko-kulta... Juuri nyt tarvitsisin sinua enemmän kuin koskaan, sillä..." Tunnen pelkuruudesta punotun kuristusköyden kiristyvän kaulani ympärille. En saa muodostettua sanoja huulilleni, joten päätän puoliksi ääneen lausumani hätähuutoni mieleni syvyyksissä. ...Sillä olen kadottamassa itseni

kuolon hyytävään syliin, ellen saa itselleni apua - ja pian.